

Rättsfallssamlingen

Mål C-179/11

Cimade och Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)
mot
Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration

[begäran om förhandsavgörande från le Conseil d'État (France)]

”Asylansökan — Direktiv 2003/9/EG — Miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna — Förordning (EG) nr 343/2003 — Skyldighet att garantera minimivillkor för mottagande av asylsökande under förfarandet för övertagande eller återtagande av den asylsökande av den ansvariga medlemsstaten — Fastställande av vilken medlemsstat som ansvarar för kostnaden för att tillhandahålla dessa minimivillkor”

Sammanfattning – Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 27 september 2012

1. *Kontroll vid gränser, asyl och invandring — Asylpolitik — Miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna — Direktiv 2003/9 — Tillhandahållande av minimivillkor för mottagande — Skyldigheten åligger den medlemsstat där ansökan lämnats in och där den asylsökande vistas*

(Rådets förordning nr 343/2003, rådets direktiv 2003/09, artikel 3.1, och direktiv 2005/85, skäl 29 och artiklarna 2 k och 7.1)

2. *Kontroll vid gränser, asyl och invandring — Asylpolitik — Miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna — Direktiv 2003/9 — Tillhandahållande av minimivillkor för mottagande — Skyldigheten åligger den medlemsstat där ansökan lämnats in och där den asylsökande vistas tills vederbörande faktiskt överförs till den medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan*

(Rådets förordning nr 343/2003, rådets direktiv 2003/09)

3. *Kontroll vid gränser, asyl och invandring — Asylpolitik — Miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna — Direktiv 2003/9 — Tillhandahållande av minimivillkor för mottagande — Kostnaden åligger den medlemsstat där ansökan lämnats in och där den asylsökande vistas*

(Rådets förordning nr 343/2003, rådets direktiv 2003/09, Europaparlamentets och rådets beslut nr 573/2007)

1. Direktiv 2003/9 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna ska tolkas så, att en medlemsstat som tagit emot en asylansökan är skyldig att bevilja de minimivillkor för mottagande av asylsökande som fastställs i nämnda direktiv även för en asylsökande beträffande vilken nämnda medlemsstat, med tillämpning av förordning nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att

avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat, beslutat att anmoda en annan medlemsstat att överta eller återta i egenskap av medlemsstat med ansvar för att pröva asylansökan.

Enligt artikel 3 i direktiv 2003/9, vari direktivets tillämpningsområde definieras, ska detta tillämpas på alla tredjelandsmedborgare och statslösa personer som lämnar in en asylansökan vid gränsen till eller på en medlemsstats territorium och som får uppehålla sig på territoriet i egenskap av asylsökande.

Vad gäller det första villkoret för att direktivet ska vara tillämpligt så börjar den period under vilken de materiella mottagningsvillkoren ska tillhandahållas de asylsökande då de lämnar in sin asylansökan. Direktivet innehåller inga bestämmelser om att en asylansökan endast kan anses inlämnad om den tillställts myndigheterna i den medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan.

Vad gäller det andra villkoret för att direktiv 2003/9 ska vara tillämpligt så ges asylsökanden enligt artikel 7.1 i direktiv 2005/85 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus rätt att uppehålla sig i den berörda medlemsstaten under prövningsförfarandet. Enligt artikel 2 k i direktiv 2005/85 ska uttrycket ”stanna kvar i medlemsstaten” förstås som att stanna kvar på den medlemsstats territorium där asylansökan håller på att prövas eller där asylansökan har lämnats in. Asylsökanden får stanna såväl på den medlemsstats territorium där asylansökan prövas som på den medlemsstats territorium där ansökan lämnades in, vilket föreskrivs i artikel 3.1 i direktiv 2003/9.

Nämnda tolkning ändras inte av skäl 29 i direktiv 2005/85, vilket endast hänvisar till att de förfaranden som fastställs i direktivet för att bevilja eller återkalla flyktingstatus i medlemsstaterna skiljer sig från de förfaranden som inrättas i förordning nr 343/2003 för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan.

(se punkterna 37, 39, 40 och 46–50 samt punkt 1 i domslutet)

2. Skyldigheten för en medlemsstat som tagit emot en asylansökan att bevilja de minimivillkor som fastställs i direktiv 2003/09 för en asylsökande beträffande vilken nämnda medlemsstat, med tillämpning av förordning nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat, beslutat att anmoda en annan medlemsstat att överta eller återta i egenskap av medlemsstat med ansvar för att pröva ansökan upphör då denne sökande faktiskt överförs av den anmodande medlemsstaten.

Den allmänna systematiken och syftet med direktiv 2003/9 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna samt iakttagande av grundläggande rättigheter, i synnerhet kravet i artikel 1 i stadgan att människans värdighet ska respekteras och skyddas, utgör hinder mot att en asylsökande fråntas skydd för de miniminormer som föreskrivs i detta direktiv, även under en tillfällig period efter det att en asylansökan ingetts och innan vederbörande faktiskt överförs till den ansvariga medlemsstaten.

(se punkterna 56, 58 och 61 samt punkt 2 i domslutet)

3. Kostnaden för att tillhandahålla de minimivillkor som föreskrivs i direktiv 2003/9 om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna samt iakttagande av grundläggande rättigheter åligger den medlemsstat på vilken skyldigheten ankommer.

Kostnaden för de krav som följer av nödvändigheten för en medlemsstat att följa unionsrätten åligger normalt sett den medlemsstat som är skyldig att uppfylla dessa krav, såvida inte något annat föreskrivs i unionslagstiftningen. I avsaknad av bestämmelser med motsatt innehåll i såväl direktiv 2003/9 som förordning nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har

ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat, finner domstolen att kostnaden för att tillhandahålla dessa minimivillkor åligger den medlemsstat på vilken skyldigheten ankommer.

För att möta nödvändigheten av att fördela ansvaret rättvist mellan medlemsstaterna såvitt avser den ekonomiska bördan för att genomföra den gemensamma asyl- och invandringspolitiken så föreskriver Europeiska flyktingfonden, som inrättades genom beslut nr 573/2007 om inrättande av Europeiska flyktingfonden för perioden 2008–2013 som en del av det allmänna programmet Solidaritet och hantering av migrationsströmmar, att ekonomisk hjälp kan erbjudas medlemsstater bland annat vad gäller mottagningsvillkor och asylförfarandet.

(se punkterna 59–61 samt punkt 2 i domslutet)